

Medlidenhed med ham. Da jeg saae ham staa der med Bulehatten og Knortekæppen og Flagreslipset og sin Vildmands-Indignation, sagde jeg til mig selv: „Den sidste Artist!“ Om tyve Aar vil man putte den Art Mennesker ind i Galeanstalterne, og naar de dør, vil man udstoppe dem for at anbringe dem i Museerne mellem Fortidens Mammutdyr og trepuklede Kameler. — —

23de Oktb.

Jeg havde igaar en stor Dag. Forleden læste jeg i Aviserne om et Forsøg med en ny Slags Flodspærring, der i Overværelse af en Del indbudte Ingeniører skulde foretages ved en lille By, Berkenbrück, et Par Timers Rejse herfra. Da jeg nok havde Lyst til at være med ved den Affære, gik jeg op i det danske Gesandtskabskontor, fordi jeg mente, at man der vilde føle sig forpligtet til at være mig behjælpelig med at faa en Indbydelse. Men aldrig har jeg set et Par Øjne saa kuglerunde af Forbavselse som dem, der gloede paa mig, da jeg rykkede frem med min Anmodning. Mennesket maatte formelig lægge sig helt tilbage i Stolen for at faa Vejret igen. Han erindrede, sagde han, at man engang havde skaffet en tilrejsende Skuespillerinde Friplads i det kongelige Skuespilhus og lettet nogle danske Videnskabsmænd Adgangen til Bibliotekets Haandskriftsamlinger, — men dette!! En ældre Herre, der kom ind fra det tilstødende Værelse (det var vistnok Gesandten i højstegen Person) maalte mig med endnu større Forfærdelse og lod mig i faderlige Vendinger vide, at man sandelig ikke maatte vente saadanne Begunstigelser i et fremmed Land, allermindst i Tyskland, hvor man overhovedet ikke var tilbøjelig til at begunstige Udlændinge. I hvert Fald